

תת"ע 14752/01/23 - מוחמד מחאג'נה נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 14752-01-23 מדינת ישראל נ' מחאג'נה
תיק חיצוני: 14216708868

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	מוחמד מחאג'נה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 2.2.23.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 **סני חורי נ' מדינת ישראל** (נבו 08.03.2020)); ומן הטעם שהוגשה באיחור. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (למי שגר עמו) ביום 6.2.22; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה כ-4 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, - איחור שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש קיבל את ההזמנה לדיון עם ההזמנה לדיון במועד ביצוע העבירה, והוא חתום על אישור קבלת הדו"ח, כפי העולה מהאישור אשר צורף לכתב האישום המצוי בתיק בית המשפט, הכולל את חתימת המבקש על גבי האישור. כך שקיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקש אודות הדיון בו

עמוד 1

נשפט בהיעדרו.

אלא שלטענת המבקש, ההזמנה לדין נשארה אצל השוטר. טענה זו נטענה בעלמא, ואף לא נתמכה בתצהיר מטעם המבקש עצמו; ואינני רואה מקום להטיל ספק בדבר המסירה, שעה שטענת המבקש לא גובתה בראייה כלשהי.

לפיכך, המבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, וניתן היה לדון אותו בהיעדרו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

אין בטענת המבקש, בדבר רישיון זמני לתאריכים 21.11.21 ועד 19.5.22, כדי להוות הגנה טובה לנהיגה בתאריך 6.1.23; ואין בטענה זו פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

גם העונש שהושת על המבקש (4 חודשי פסילה בפועל וענישה נלווית) הינו סביר, בהתחשב בתקופת פקיעת הרישיון (כמעט 5 שנים) ובעברו בתקופת הפקיעה (20 הרשעות קודמות, 7 מתוכן בתקופת הפקיעה, לרבות דומות מסוג ב.מ.); ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

לענין זה אפנה גם לרע"פ 6549/06 **שניא נ' מ"י** שם ציין בית המשפט כדלהלן: "למבקש ניתן רישיון נהיגה זמני ומשלא השכיל בתקופה זו להוציא רישיון נהיגה, אזי אין לראות בתקופה שבה החזיק רישיון נהיגה זה כתקופה המפסיקה את מרוץ התקופה מאז פקע רישיון הנהיגה".

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ונוכח תצהיר ההפקדה שצורף לבקשה, **המזכירות תוציא אישור הפקדה ממועד החלטה זו.**

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ל' סיוון תשפ"ג, 19 יוני 2023, בהעדר הצדדים.